

הנה הפשוטות צורת הישיבה,
וקלטתם רוח ורצון הישיבה,
ובזה עשיתם לכם חבורה לילך
בעקבות רוח הישיבה,
ובכל מקום שאתם נמצאים
לקחתם זאת כאילו להיות עם
הישיבה בין כתי הישיבה

(מדרן המשגיח הגדול רבי ירחם ליבוביץ
זצוק"ל סמיר)

בית מדרש

גליון שבועי לתלמיד, בוגרי וידידי ישיבת מיר | גליון 606

זמני כניסת ויציאת השבת

ירושלים	16:01	17:16
בני ברק	16:17	17:17
ציריך	16:15	17:30
וינה	15:45	17:13
אנטוורפן	16:16	17:33
פריז	16:25	17:49
לונדון	15:36	16:46

תוספת פנינים לחג חנוכה

מתורת רבותינו

התעניין ב'שלוש הצאן' משום הכרת הטוב

ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן (לז, יד).

מהצאן שאין לו דעת כלל, אבל כיון שהאדם נעזר בו ונהנה ממנו חייב לו הכרת הטוב, ועל כן אמר יעקב לבנו יוסף: "לך ראה את שלום אחיך" - קדושי עליון, והוסיף: "ואת שלום הצאן".

שואל מרן ראש הישיבה שה"ת הגר"ח שמואלביץ: שלום אחיך נחא, אך מה הוסיף "שלוש הצאן"? אלא מכאן שאדם צריך לשאול בשלוש דבר שיש לו הנאה ממנו, ואפילו דומם. וזהו בחינת "הכרת הטוב", ממי שממנו מקבל הנאה מסוימת, ואפילו

נזר יוסף

דבר הישיבה

חנוכה - 'יום טוב' של בחורי הישיבה

שח מרן ראש הישיבה הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל: בחוץ לארץ יש בנמצא גלי הים שמקיימים רעש גדול מאוד, וכבר סיפרתי פעם איך שראיתי את גלי הים מתנפצים ומקיימים רעש עצום כביכול היו אלו מפולות של מים, והרגשתי באופן מוחשי את כל הבריאה צועקת, מעין תקיעת שופר. ככה צריכה להיות הדרך של צדיק, לשאוף להתרומם גבוה ככל האפשר! 'לצעוק' את השאיפה שכל ההנהגה שלו תהיה מתוך התעלות! והעצה להגיע לידי שאיפה זו ולזכות למדרגות הגבוהות הטמונות בזה, היא להרבות בלימוד התורה ככל יכולתו... ואזי יתקיים בו 'למדתי תורה - ונתרוממתי'!

אנחנו מתקברים לימי החנוכה, ורגילים אנחנו לומר שחנוכה הוא 'יום טוב' של בחורי הישיבה, ולמרות שבכל יום טוב קשה קצת ללמוד, הרי שבחנוכה אסור להתבטל. זהו תורף ענינו של חנוכה, ללחום כנגד מזימת היונים 'להשכיחם תורתך'. ולכן החיוב שלנו הוא להעמיק ולהשקיע את כל מהותנו בעסק התורה הקדושה, שתהא חקוקה בנו בלא הפסק.

(שיחות רבי נתן צבי)

כל רשע באשר הוא, מקבל הזדמנות וסיוע לראות את האמת

לעשות מלאכתו (לט, יא). וברש"י רב ושמואל חד אמר מלאכתו ממש וחד אמר לעשות צרכיו עמה אלא שנראית לו דמות דיוקנו של אביו וכו' כדאיתא במס' סוטה (דף לז):

לוי בחלון, והוכיחה אותו שלא יחטא עי"ש. וא"כ מה התביעה על הרשעים. ואמר הגה"צ שרואים מזה שכל רשע באשר הוא ג"כ מקבל הזדמנות וסיוע לראות את האמת, אלא שהוא דוחה את זה על ידי שנמשך אחר יצרו, ושפיר אמרין יוסף הצדיק מחייב את הרשעים.

אמונת צבי - פר' בלק

מורנו המשגיח הגה"צ רבי אהרן דוד חדש זצ"ל, שהעיר לגבי מה דאיתא בגמ' (יומא לה, ב) דיוסף מחייב את הרשעים, דהיינו שלעתידי לבוא ביום הדין אומרים לרשע מפני מה לא עסקת בתורה, ואם אומר נאה הייתי וטרוד ביצרי הייתי, אומרים לו כלום נאה היית מיוסף עי"ש. ולכאורה צ"ב הרי איתא בחז"ל (סוטה לו, ב) והובא ברש"י פרשת וישב לט, יא) דיוסף קיבל סיוע מן השמים דבאת דיוקנו של אביו ונראתה

עיקר עבודת האדם בלנצה את יצרו - הוא לברוח ממקום הסכנה

ויעזב בגדו בידה וינס החוצה (לט, יב).

זו היתה עבודת יוסף שעזב בגדו בידה ונס החוצה, וכבר הקשה הרמב"ן מדוע צריך היה יוסף לעזוב בגדו אצלה וכי לא היה בכוחו לגבור עליה וליטול מידה את בגדו, (עי"ש מה שתיירץ) ברם לפי האמור מובן הדבר, יוסף לא היה חפץ להשתהות במקום הסכנה אפילו רגע אחד, ואילו היה נאבק עמה להוציא בגדו היה עליו להתעכב במקום הסכנה עוד רגע קט, ומזה רצה להימנע ואף שבכך נתן בידה עילה להתגולל ולהעליל עליו מסר נפשו וכבודו לנוס ולברוח הרחק ממקום הסכנה כאשר ינוס האדם מפני האש המתלקחת.

מרן ראש הישיבה שה"ת הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל בשיחות מוסר לומד מכאן יסוד גדול בעבודת האדם:

עיקר עבודת האדם הוא לברוח ממקום הסכנה, ממקום בו הוא עלול להיכשל בחטא, ולהתרחק מהניסיון ככל יכולתו, ולא לעמוד במקום הניסיון ולהילחם עם היצר פנים אל פנים.

דבר זה קשה לאדם יותר מכל! כי אף אם יניח היצר לאדם לפי שעה לכל יחטא, עדיין אין הוא מניח לו להתרחק ממקום הסכנה לגמרי, כי לכל הפחות חפץ היצר הרע להיות קרוב אל מקום הסכנה, אל מקום שבו יכול הוא להחטיא את האדם.

מתורת רבותינו

לימי החנוכה:

טעם נפלא מדוע נר-חנוכה מצוה חביבה היא עד מאד

כתב הרמב"ם (פ"ד מהל' חנוכה ה"ב) וז"ל: "מצות נר חנוכה מצוה חביבה היא עד מאד, וצריך אדם להזהר בה כדי להודיע הנס, ולהוסיף בשבח הא-ל והודיה לו על הנסים שעשה לנו".

ודקדק הגאון רבי **אליהו ברוך פינקל** זצ"ל ר"מ בישיבה, מדוע הוסיף כאן הרמב"ם הגדרה מיוחדת שלא מצאנו לה חבר בכל מצוות התורה, והוא דמצות

איך יתכן להפקיע בחור מהישיבה?

באחד מימי החנוכה ניגש אחד מבני הישיבה למרן רה"י הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל ואמר לו שכיוון שהתפרסם בשם פוסק הדור הגר"ש אלישיב זצ"ל שהציע לבחורים שמעוניינים לנסוע לבית הוריהם בחג החנוכה, ואינם יודעים אם הם יכולים לברך בביתם, וקשה להם למנות שליח שיוציא אותם

בהדלקה בישיבה, והציע הגר"ש שיבקשו מראש הישיבה שיפקיע את זכותם של אותם בחורים מהישיבה ואז יוכלו בוודאי להדליק בביתם בברכה. רבינו היסס. ניכר היה שלא שש להיענות לבקשתו של אותו בחור. בתחילה משך כתפיים באומרו שכאן

מבאר רבותינו

עבודת האדם צומחת ונבנית רק מתוך הקושי - ומסירות נפשם של החשמונאים וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען (לז, א).

ממשיך הפסוק: "אשה יראת ה' היא תתהלל", מהי האמת שאינה לא בגדר "שקר" ולא בגדר "הבל" - זהו דורו של ר' יהודה ברבי אילעאי שהיו ששה מתכסין בטלית אחת, וברש"י עניים היו.

מה סוד קיומו של כלל ישראל? מה סוד ההצלחה של כל יחיד מישראל? התשובה: "דורו של רבי יהודה ברבי אילעאי, שהיו עוסקים בתורה מתוך הדחק". כלפי אותו דור נאמר על דור דעה של של משה ויהושע ועל דור קבלת התורה "שקר", ועל דורו של חזקיהו שהיו בקיאים בכל התורה "הבל".

הם הם דברי חז"ל (אבות דרבי נתן, ג, ו) "טובה אחת בצער ממאה שלא בצער", המצבים הקשים הם הם המגדלים את האדם, הם אלו שעל ידם היחיד מתעלה ועליהם נאמר בדמיון חיי, היצירה של כלל ישראל וקיומו, היצירה של הישיבות הק' וקיומן, יצירתו של כל אחד ואחד וקיומו, הכל מוכרח להיות נקי ומסולק מכל טבע רק ע"י "מתבוססת בדמיון" ורק אז יש "בדמיון חיי".

אגב באותה שיחה סיפר מרן הגר"ח ששמע מהגאון רבי יחזקאל סרנא זצ"ל ראש ישיבת חברון דהנה אחד מהפירושים בחז"ל (שמות רבה יג, ג) על "בדמיון חיי" זה דם מילה. ויש להתבונן הלא בברית מילה יוצאת כמות מועטת מאד של דם, את זה מכנה הנביא "מתבוססת בדמיון", הרי לנו עד כמה חביבה לפני הקב"ה כל טיפת דם של יהודי! אם כן, כל מה שעבר עם ישראל בתקופתנו, כל ההרוגים במלחמה הנוראה, ובכל ההריגות והרציחות של הגויים, "כמה מתבוססת בדמיון, יש בהם ועל זה נאמר "בדמיון חיי" מפני שזהו קיומן של ישראל.

ולפי זה, אומר הגרא"ב, נחזי אנו, אם כל המצוות שבתורה נקראות חמודות וחביבות מאד משום שיש בהן תכלית וכוונה שנודה לשמו, א"כ במצות נר חנוכה שכל ענינה ויסודה הוא להודות על הנס, בודאי שתהא נקראת 'מצוה חביבה היא עד מאד'.

ברכת אליהו (ס"י ב', עמ' ה')

לא נהגו כך. לאחר שאותו בחור הפציר בו, וניסה לומר לו שזה בסך הכל גדר הלכת: ענה לו רבינו שמה שמפריע לו, שהוא חש שלא ניתן להפקיע בחור מהישיבה.

בכל נפשך

בני היכלא יד ושם לגדולי התורה חובשי ספסלי הישיבה הקדושה בעבר

מורנו המשגיח הגה"צ רבי אהרן דוד חדש זצוק"ל יז כסלו תשפ"א | חמש שנים לפטירתו

אַהֲבַת חֶסֶד וְהַצָּנֶה לַכֶּת

נטפי דמעה מנכדו הרב חנן חננאל הרבט שליט"א מתוך ספרו קרוב אליך ה' | מאמר ב' [יישר כח על מסירת הדברים לפרסום]

צוהר לשיחותיו המיוחדות

חלק מיוחד בתורתו של המשגיח היו מאמרי חז"ל הרבים שמסר בשיחותיו וערך בכתביו.

רבים הפליאו את בקיאותו העצומה של המשגיח זצ"ל במדרשים, מדרש רבה, תנחומא, ילקוט שמעוני, וכן בדברי הראשונים על התורה שהרבה להביא בשיחותיו, ובכל עת שעורר להתבונן ולהשכיל בפרשות ובמועדים. אך עובדה זו מכסה על עניין עמוק ומשמעותי הרבה יותר, וההתמקדות בבקיאות לכשעצמה מחמיצה את ההכרה במה שאבדנו, ובעיקר את שעלינו לבקש.

בספר מסילת ישרים (סדר ויכוח) הציג הרמח"ל עיוותי תפיסה המצויים אצל החכם. אחת ההערות שהבליע בין דבריו נוגעת ללימוד המדרשים.

וכך כתב בדברי החכם המספר לחברו החסיד את נושאי לימודו:

ובכלל הפלפולי יש גם כן העיון במדרשים הזרים ותמוהים, לבארם בכח הפלפול החזק, עוקר ההרים וטוחנן, לקשור חבל בחבל ומשיחה במשיחה, לדלות ביאור דברי חכמים וחידותם על פי שקלא וטריא וחידוש המצאת סברות באות ממרחק, אשר ישמח עליהן השכל באמרו: ראה זה חדש הוא, לא שיערוהו מזימותיו מתחילה.

בתגובה לפירוט המובא שם שאל החסיד את החכם:

אחי, ידעת הרבה, אך מה שצריך לשלימות עצמך הידעת? ומה ששייך בינך לבין קונך?

ענה לו החכם: מה הוא השלימות של האדם, כי אם לשמוע בקול ה' ולשמור כל מצוותיו, מצווה מצווה בשעתה. כשידעתי הלכות הש"ס וספרי הפוסקים, הנה ידעתי מה שמצטרך לשלימותי ומה ששייך ביני לבין קוני.

הרמח"ל מציג באופן חד וכואב איך הפך לימוד המדרש בעיני רבים לתענוג לימודי, כר נרחב לדרוש וחידוש, כאילו חס ושלוש אין בידיעתו כל צורך אמיתי להשגת השלימות.

האמת ההפוכה מוצגת מיד אחר כך, כשמתחיל הרמח"ל לבסס את יסוד החסידות ושוורש העבודה התמימה הוא מביא מאמרי חז"ל רבים שעליהם עומד הכל. (המבין יבין שגם המעטים מתוכם שנמצאים בתלמוד הבבלי אינם כלולים בש"ס ופוסקים של החכם' הנ"ל...).

השליטה ללא מצרים במדרשים והבאתם בדרשותיו לא נבעה מגאונות' המשגיח בדברי חז"ל או לחילופין מהמציאות שתיאר המסילת ישרים, שכל אחד בוחר לעסוק בנושאי הלימוד כפי נטיית ליבו וחשקו הטבעי. אלא שהמשגיח זצ"ל זכה לקבל ולהבין את האור המוכרח לכל יהודי, הגנוז במדרשי חז"ל.

שיחותיו היוו במידה רבה המשך לדרכי השיחות של אביו זצ"ל, כשכמובן בצקלונו נשא את היסודות שקיבל ממנו ולמעלה בקודש מרבו של אביו, 'הסבא מסלבודקא'. היותו דולה ומשקה מתורתם התייחדה בכך שבשיחותיהם השיג וראה מה שרבים אחרים לא ראו.

הצצה לרגשות המשגיח ביחס לתורת אביו ניתן למצוא במכתב הברכה לספר מאיר נתיבות (מתלמיד אביו זצ"ל הגאון רבי יצחק כהן שיבדלחט"א), שם כתב המשגיח זצ"ל כך:

והנה, משימה זו לסדר את דברי אאמו"ר לפי מערכות ועניינים ולהוציאם לאור היא משימה כבידה וגדולה עד למאור. כי אאמו"ר זצ"ל היה כמעין המתגבר, ושיחותיו היו בנויות גג על גבי גג, השגה על גבי השגה, הבנה - ועוד דקות בהבנה. והדברים נאמרו במשך עשרות שנים באלפי שיחות מתוך התאמה מיוחדת לזמן ולמקום ולשומעים. ואף שהרב נ"ל היה מהשומעים הקבועים ומהתלמידים אותם קירב אאמו"ר זצ"ל במיוחד וחיבה יתירה נודעת לו, הרי ברור שיש הגבלות במסירת היקף ועומק הדברים, ומי יוכל לומר ירדתי לסוף דעתו הגדולה של אאמו"ר זצ"ל.

תפיסה רחבה על כל העניין שמסר

המאזין לוועדים רואה שבאמת יש כאן עניין נוסף, מעבר להעברת הרעיונות והשיחות של רבותיו. המשגיח ערך והשתדל להעניק תפיסה רחבה על כל העניין שמסר, מדרשים ומאמרי חז"ל רבים מספור התווספו והתלבנו בשיחותיו, גם כאלו שלא נשמעו בשיחות קודמיו.

ניתן היה ללמוד ולחוש איך אכן דברי חז"ל כולם נצרכים ומשמעותיים, מבלי להצטמצם או להתמקד בזוויות מוסריות מסוימות כפי שמקובל ורווח בקרב רבים מהמשפיעים מוסר ויראה.

וכמובן גם אצל אביו זצ"ל הורגש העניין, כפי שהאיר הגה"צ המשגיח ר' דב יפה זצ"ל בברכתו לספר הנ"ל: "...התעוררתי שאנו מידי מעט מנצלים את האוצרות הרבים הצפונים בדברי חז"ל גם לפי פשוטם.

בנותן טעם על ראותו את השיחות כמכוונות להבנת פשט דברי חז"ל ולא להבעת רעיונותיו האישיים, אביא את שסיפר לי מורי חמי שליט"א, שבתחילת דרכו בישיבה אמר למשגיח ר' מאיר זצ"ל שאינו מבין אידיש ולכן אין לכאורה תועלת כשיכנס לשיחות. שאל אותו, האם את הפוסקים שמביאים הוא מבין, וענה שכן. ושאל האם את המדרשים שמצטטים מבין, ואמר שכן. "אם כן", אמר לו המשגיח "תשמע ותחבר את הדברים בעצמך"...

בלבו הרחב והעמוק, כאביו זצ"ל, מצא ושמע בדברי חז"ל את כל דרכי האמונה, התורה והמידות, בלא צורך בפלפול וחידוד, לכל היותר העמיד שאלה פשוטה המעוררת לשימת לב והבחנה בדברים הנאמרים שם. דברי חז"ל הקדושים לדידו היוו עולם עמוק, רחב ומואז, שכמובן הוא הוא העולם האמתי היחיד שאין עוד מלבדו. (היו שהמליצו על דרגתו באמונה וביטחון שלא בחינם יום פטירתו היוו ביום פטירת 'הסבא מנובהרדוק' זצ"ל).

כך יכלו כולם לשמוע פעמים רבות מאמרי חז"ל מפיו, גם כאלו שבמקומות אחרים כמעט לא נשמעו ולא נודעו.

עוד מהדהד קולו בכתלי בית המדרש: "אלה שני בני היצאה העומדים על אדון כל הארץ" (זכריה ד, יד) אלו תלמידי חכמים שבארץ ישראל שנוחז זה לזה בהלכה הארץ"

בני היכלא

כשמן זית. "לאחד קראתי מקל נועם" שמנעימין זה לזה בהלכה. "אלה שני בני היצירה העומדים על אדון כל הארץ", מלמד שהיה הקדוש ברוך הוא חוזר ומבקש באיזה דבר לגאול את ישראל ולא היה מוצא עד שמצא זכותו של משה ושל אהרן והיא עמדה

עולין לירושלים שנאמר 'ועלו מושעים בהר ציון וגו' (עובדיה א') אותה שעה וְהָיְתָה לַהֲמִלּוּכָהּ; וְכִי־ר"י וכמפורסם, כך ראה המשגיח זצ"ל את ישיבת מיר, וכפי שאמר הגה"צ ר' יחזקאל לעוונישטיין זצ"ל וכן הגה"צ ר' אלה' לאפיין זצ"ל, שנס הצלת ישיבת מיר הינו חלק מאותה מערכת נצחית, וללא ספק ישיבת מיר הינה לכל הפחות אחת מאותן שתי ישיבות!

היסודות הרבים לא באו רק כחיזוק והתעוררות לשיפור והתקדמות, אלא כ-א' ב' המוכרח למי שחפץ להיות שייך לתורה, לזכות באמת.

כל שומע דבריו ראה את ההבדל התהומי, בין מי שרואה בדברי המשנה באבות 'חיזוק' גרידא לעין טובה רוח נמוכה ונפש שפלה, לבין מי שמוצא בה חשיפה של מציאות נוראה שבמקום להיות מתלמידי אברהם אבינו, עלולים באותו בית מדרש ואף כחברותא על אותו ספסל, לצמוח חלילה כתלמידי בלעם הרשע כשיש עין רעה וכו'.

הכל נראה אחרת כשמגלים וחשים, שללא עמל המידות והגישות ההכרחיות הללו, אזי מול "אוכלים בעולם הזה ונוחלים העולם הבא" צפוי חלילה חורבן של "יורשין גינהם ויורדים לבאר שחת" שנאמר אף על גדולי תורה שבאותו דור, אחיתופל ודואג 'אביר הרועים'.

רק אז דברי חז"ל קמים וניצבים כשאלה קיומית של להיות או לחדול. ורק מכח הכרה כזו יכול היה המשגיח זצ"ל להחדיר את הדברים לליבות השומעים, וכך לעצב את דמותה של הישיבה.

לא די בכישרונות וידענות, מוכרחים להיות איש אשר רוח בו

פסוקים רבים וידועים שהיו לנו כמעט נעדרי אמירה, מחוסר התבוננות ואולי מחוסר לב, היוו אצלו עולם של אור וחיות, עולמות שאותם עמל להטעים ולרומם את סובביו ושומעי לקחו אליהם.

כמה עורר ודרש "לא בחיל ולא בכח פי אם ברוחי!" במראה המנורה שבספר־זכריה נאמר "כי אם ברוחי", ומנורה מרמזת לחכמה כמו שאמר חז"ל 'הרועה להחכים ידרים, כי מנורה בדרום. וכן אמרו הרואה שמן זית בחלום יצפה לחכמה.

אם כן, על התורה והחכמה נאמר "לא בחיל ולא בכח"! לא די בכישרונות וידענות, מוכרחים להיות איש אשר רוח בו. ואמרו חז"ל "לא רבים יִחַכְמוּ" – לא כל מי שעוסק בתורה מתחכם, אלא "אֵלֶּךָ רוח הוא באנוש" – אלא אם כן נתן בו הקדוש ברוך הוא

רוח, כדי שיהא רגיל בתלמודו! ונאמר "לתת לרוח משקל" – בנוהג שבעולם אומרים על האדם כמֶה גדול לפי הרוח שבו, איש פלוני רוח יתירה איש פלוני רוח קצרה.

והיה חוזר ודורש לא להתעסק בקטנוניות, ללמוד ולגדול בידיעת התורה, בהבנה ויראת שמים, הכל עם שאר רוח.

היו תקופות בהן דיבר על כך ש"טעמו" וראו כי טוב ה'! יש כאן דרישה, אפשר וצריך לטעום!

המשגיח היה מסוגל לפנות ולשאול, מנין שהקדוש ברוך הוא שומע ורואה, ולהשיב מיניה וביה "הנוטע אוזן הלא ישמע אם יוצר עין הלא יביט"...

הבקיאות במאמרי חז"ל, התבוננותו בהם והבאתם כצורתם היו פועל יוצא של הכרה מסוג אחר, של הערכה, הבנה ורצון להנחיל הלאה.

לכשתמצי לומה, אמנם רוממות הדעת שהנחיל 'הסבא מסלבודקא' בתורתו הוכרה כמושגים גבוהים, גדלות האדם, דרגות החסד, עומק הדין וכו', אך התבוננות יותר עמוקה תגלה שאותה גבהות הינה פועל יוצא של משהו פנימי יותר.

המשהו הזה הינו אותה שמיעה של המציאות הפנימית, חשיפת העולם הרוחני השוקק חיים שתלוי ועומד במעשי האדם והכרתו. לשומעים, לרואים, מאמרי חז"ל כולם לא עסקו רק ברובד החיצוני של גובה הדרישות ודקויותיהם, אלא חשפו והציגו את אותה מציאות רוחנית מאירה ותוססת שהשלכותיה אכן הינן עד אין סוף.

המשגיח זצ"ל רומם והטעים את כולם, אך האם וכמה הבינו, לא נדע. דבר המסור ללב נאמר בו "ויראת מאלוקיך". דברי חז"ל הינם הציור והמעטפת, הוא קרא לנו להביט בהם נכוחה, אך האם שמענו וניסינו כראוי?

קשה להימנע מלחשוש שבסילוקו, באבדן חכמת חכמיו ובינת נבונים, אבדנו לא רק חלק גדול בתורה, אלא הרבה מעבר לכך, חיבור למימדים ומעמקים שבלב כל התורה כולה. רבי אליעזר הגדול אמר בעת פטירתו "אוי לכם שתי זרועותיי שהן כשתי ספרי תורה שנגללין", ופירש רש"י "כשגללין ספר תורה והכתב מכוסה, כך תתעלם ותתכסה תורה שבלבי כשאמות לפי שלא שמשוני ולמדו ממני". פחד.

מכתבי רבותינו

"באמונתנו להתחזק בזו השעה, כי עוד הוא אתנו ואתכם בהמשכת ישיבתו הקדושה בפארה והדרה, אשר אצל מזיוו עלי' בקדושתו ותורתו, אשר היה עמוד התורה, והיראה. וגדולים צדיקים במיתתם להמליץ טוב"

מכתב תנחומים מאת מרן ראש הישיבה הגאון החסיד רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל, שנושלח לפני כשישים ושלוש שנים (י"ז כסלו תשכ"ג), בימי האבל על פטירת הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל. המכתב, המכיל דברי ניוחמים לבנו, הגאון רבי שניאור קוטלר זצ"ל, התפרסם לפני כעשור בעיתון 'המבשר תורג'. להלן מספר קטעים מתוך המכתב:

להמליץ טוב בעדכם בהצלחה מרובה במפעלו מבצר התורני להגדיל תורה ולהדירה, ויפה כח הבן הבא מכח חזק ואיתן כצבי הגדול זצ"ל, להיות כמוהו בחכמה וביראה ולמלא מקומו בכל הדרו, ועל משמרתו משמרת הקודש יאריך ד' ימיו ושנותיו בטוב ובנעימים בכל הטוב אכ"ה.

החותם בלב קרוע בכל הכבוד הראוי ראש הישיבה

ולבקר בהיכלו

התרגשות רבה בעולם התורה עם הופעת 'חידושי רבי נחום' על מסכת כתובות

התרגשות גדולה בקרב כל תופשי התורה עם הופעת הכרך המפואר 'חידושי רבי נחום' על מסכת כתובות + מעמד היסטורי ומרגש של 'זיכרון ימות עולם' נערך בחדר האוכל המרכזי בהשתתפות "סלתה ושמנה" של בני הישיבה מדור דעה

של רבי נחום' כסמל של התמדה ויגיעה עצומה בתורה. לאחר מכן השמיע דברים תלמידו המובהק הגאון רבי צבי חשין שליט"א, אשר ריתק את המשתתפים במשך למעלה משעה. הציבור ישב ברוב קשב ושתה בצמא את דבריו, עת גולל זיכרונות הוד קדומים והחזיר את המשתתפים לאותם ימים נשגבים של עלייה בתורה. הגר"צ שליט"א תיאר בחיות את שמחת התורה שהייתה נסוכה על פניו של רבי נחום בכל סברא וחידוש, וכיצד כל קושיא ותירוץ היו עבורו עולם ומלואו.

המעמד נחתם בתחושת התרוממות הרוח וערגה לימים ראשונים, מתוך תפילה שנוכה להגדיל תורה ולהאדירה.

ביתר שאת אמורים הדברים כלפי מסכת כתובות, הנלמדת בימים אלו בהיכלי הישיבות. הספר החדש, המגיש את תמצית שיעוריו וחידושיו של מרן זצ"ל בבהירות האופיינית, מהווה בשורה של ממש ללומדים המבקשים לרדת לעומקה של סוגיה ולעמוד על דיוקם של דברים מפי השמועה.

עם הופעת הספר התכנסו ב'ליל שישי' האחרון בישיבה הקד' סלתה ושמנה של בני הישיבה – אותם אריות שבחבורה שזכו לינוק מתורתו של רבינו בשנים הקדמוניות יחד עם ראשי הישיבה שליט"א, כשבמרכז המעמד נשא דברים מורנו הגאון רבי **יצחק אזרחי** שליט"א, שעמד בדבריו על גדול השמחה ועל דמותו

"אור חדש על ציון תאיר". אין המכוון בזה לאור חדש שלא היה, אלא לאותו אור גנוז ובהיר שכבר האיר את עיני החכמים, ומבקשים אנו שיאיר שוב. תחושה זו מלווה את לומדי התורה בימים אלו, עם הופעת ספרו החדש של מרן ראש הישיבה הגאון רבי נחום פרצוביץ זצוק"ל על מסכת כתובות.

כידוע לכל צורב, תורתו של מרן זצ"ל היא נכס צאן ברזל בהיכלי הישיבות, ומהווה את היסוד לדרך הלימוד והעיון. עד עתה נלמדו הדברים כ"תורה שבעל פה", וכעת, משעלו הדברים על שולחן מלכים כשרם סדורים ומאירים, גדולה השמחה בקרב מבקשי תורה.

